

UZASADNIENIE

W przedmiotowej sprawie uwzględniono wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary i środków karnych bez przeprowadzenia rozprawy, albowiem okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

Wobec powyższego Sąd stosownie do art. 424 § 3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 178 a § 1 kk stanowi, iż karze podlega, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Z treści art. 178 a § 1 kk wynika, że dla stwierdzenia przesłanek popełnienia przestępstwa wskazanych w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących znamion: po pierwsze – sprawca winien prowadzić pojazd mechaniczny, po drugie – prowadzący pojazd musi znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego, wreszcie po trzecie – pojazd mechaniczny winien być prowadzony w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Należy stwierdzić iż, wszystkie wyżej wskazane przesłanki zostały spełnione w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Po pierwsze - niewątpliwym jest, iż oskarżony P. K. prowadził pojazd mechaniczny, kierował bowiem samochodem osobowym marki M. (...). Pojazdem mechanicznym jest pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe (wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w sprawach o przestępstwa drogowe; uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33; także wyrok SN z dnia 25 października 2007 r., III KK 270/07, Prok. i Pr.-wkl. 2008, nr 5, poz. 2). W literaturze za prowadzącego pojazd uważa się tego, kto bezpośrednio włada mocą silnika oraz nadaje pojazdowi ruch i kierunek. Wskazuje się, że „prowadzić pojazd” znaczy nie tylko obsługiwać układ kierowniczy, lecz także wszystkie podstawowe mechanizmy mające bezpośredni wpływ na jazdę.

Po wtóre - w ocenie Sądu nie ma wątpliwości, iż oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony P. K. został poddany badaniu alkomatem. Badanie to wykazało, iż w wydychanym przez oskarżonego powietrzu znajdował się alkohol w ilości niedozwolonej do prowadzenia jakichkolwiek pojazdów, tj. w wysokości 1,40 mg/l alkoholu wydychanego powietrza (I próba badania). W konsekwencji należy przyjąć, iż stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego przewyższało dolny próg stanu nietrzeźwości. Pierwszy wynik pomiarów (wynik 1,40 mg/l z godziny 23:05) nie jest miarodajny dla ustalenia rzeczywistego poziomu stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, albowiem brakuje wydruku z dokonanego pomiaru w sporządzonym protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Kolejne pomiary są miarodajne, albowiem zostały dokonane na zalegalizowanym urządzeniu Alkometr A(...) i potwierdzone w protokole. Dają wyniki nieco niższe (wynik 1,36 mg/l i 1,38 mg/l).

Po trzecie - oskarżony P. K. kierował pojazdem mechanicznym, tj. samochodem osobowym, po drodze publicznej, gdzie odbywa się normalny ruch pojazdów drogowych, co stanowi prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Należy zauważyć, iż dla przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk wystarczające jest prowadzenie go w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w jakiegokolwiek strefie ruchu, to jest w ruchu lądowym (drogowym lub kolejowym), wodnym lub powietrznym, (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II AKa 131/04, KZS 2004/9/3).

Występek z art. 178 a § 1 kk ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Niezbędna jest więc świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością. Analizując zachowanie oskarżonego od strony podmiotowej, stwierdzić należy, iż oskarżony, spożywając alkohol w dniu zdarzenia, w godzinach wieczornych i to w takiej ilości, która podczas badania o godz. 23:15 tego samego dnia wykazała 1,36 mg/l, zdawał sobie sprawę z tego, iż nie powinien jeździć pojazdem mechanicznym, a mimo to dopuścił się takiego zachowania, umyślnie naruszając zasadę ruchu drogowego, tj. zasadę trzeźwości. Podnosi się, że dorosły człowiek o wadze od 70 do 75 kg osiąga stan po użyciu alkoholu (od 0,2 do 0,5‰) po wypiciu kieliszka wódki, lampki wina lub dużego kufła (1/2 l) piwa, a poziom około 0,6‰ alkoholu we krwi osiąga się po wypiciu trzech takich porcji (A. Świącicki, Podstawowe wiadomości o alkoholu i alkoholizmie, Warszawa 1977, s. 12; A. Świącicki, Podstawowe wiadomości o alkoholu i alkoholizmie, Warszawa 1973, s. 11). W tym stanie rzeczy nie można mieć wątpliwości, że od strony podmiotowej oskarżony zachowaniem swoim wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, iż P. K. w dniu 26 listopada 2016 roku w W., znajdując się w stanie nietrzeźwości – 1,36 mg/l alkoholu wydychanego powietrza kierował pojazdem mechanicznym – samochodem osobowym marki M. (...) w ruchu lądowym – po ulicy.

Występek z art. 178a § 1 kk zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Sąd przychylił się do wniosku oskarżyciela publicznego zaakceptowanego przez oskarżonego, uznając, iż karą najbardziej adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez P. K. czynu będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W związku z powyższym, Sąd wymierzył oskarżonemu P. K. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przejawiający się w rodzaju i charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra. Podkreślić należy, iż prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym stanowi umyślne (tj. świadome działanie wbrew zakazowi) naruszenie jednej z najbardziej podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony P. K. narażał zarówno bezpieczeństwo ruchu a także innych uczestników tego ruchu. Wiadomo, że każda ilość alkoholu w organizmie wpływa na sprawność psychomotoryczną kierowcy i upośledza zdolność kierowania pojazdem, osłabiając zdolność postrzegania i prawidłowego reagowania na sytuację. Stopień szkodliwości czynu wynikał również z rodzaju prowadzonego pojazdu (samochód osobowy) oraz miejsca zdarzenia (droga publiczna). Także pozostałe okoliczności zdarzenia pozwalają ocenić zachowanie oskarżonego jako wysoce naganne. Ze zgromadzonych dowodów wynikało, iż zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oscylowała zdecydowanie ponad wyznaczoną ustawą dolną granicę stanu nietrzeźwości oraz że oskarżony przejechał w istocie spory dystans i poruszał się po centrum miasta. Nadto jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął wysoką nagminność przestępstw popełnianych przez sprawców w stanie nietrzeźwości, co winno się spotkać z właściwą i surową represją karną. Zachowanie oskarżonego nie wiązało się jednak z bardzo dużym zagrożeniem dla bezpieczeństwa ruchu i innych jego użytkowników. Sąd zauważył, iż oskarżony poruszał się samochodem osobowym w godzinach nocnym, gdy należy oczekiwać mniejszego ruchu.

W powyższej sprawie Sąd za okoliczność łagodzącą przyjął fakt, iż oskarżony P. K. nie był dotychczas karany. Należy w tym względzie mieć na uwadze to, że oskarżony w chwili czynu miał 32 lat i obecne skazanie jest jego pierwszym w życiu, co także potwierdza, że jego życie nie upływa na popełnianiu przestępstw, ciągłym nierespektowaniu obowiązującego porządku prawnego. Wprawdzie w toku dochodzenia złożył szczere wyjaśnienia i przyznał się do winy, lecz wymowa przyznania się oskarżonego do winy jest niewielka, bowiem trudno było spodziewać się od oskarżonego prezentowania innej postawy w niniejszym postępowaniu, skoro jego wina jest ewidentna (został zatrzymany na gorącym uczynku przestępstwa) a dowody zebrane w sprawie niezaprzeczalnie świadczą o popełnieniu przez niego zarzucanego mu czynu.

Nadto stwierdzono, iż wymierzona w ten sposób kara spełni swoje zadania ogólnoprewencyjne i odzwierciedli brak społecznego przyzwolenia dla prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości. Co więcej - w połączeniu z pozostałymi zastosowanymi względem oskarżonego środkami karnymi - przyczyni się do realizacji indywidualnoprewencyjnych celów kary, w ten sposób że oskarżony w wyniku jej oddziaływania nie powróci do przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego.

Z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonego Sąd zastosował wobec niego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby uznając, że dla osiągnięcia wobec niego celów kary nie jest wymagane efektywne wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Aby oskarżony odczuł realny wymiar kary Sąd nałożył na niego obowiązek w postaci powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Zgodnie z art. 42 § 2 kk sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju m.in. wówczas, jeżeli sprawca przestępstwa wymienionego w § 1 art. 42 kk był w stanie nietrzeźwości. Skazanie sprawcy występku z art. 178 a § 1 kk łączy się zatem z koniecznością orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Orzekając wobec oskarżonego P. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, Sąd postąpił więc zgodnie z dyspozycją art. 42 § 2 kk. Przesłanką stosowania tego środka karnego jest zagrożenie, które w przyszłości oskarżony mógłby spowodować swoim zachowaniem (wyrok SN z 24.04.1982r., V KRN 106/82, OSNPG 1982/8/108). Zauważyć przy tym należy, iż oskarżony, który dnia 26 listopada 2016 roku kierował samochodem osobowym, posiadając 1,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, mógłby stworzyć w przyszłości takie samo zagrożenie, kierując jakimkolwiek innym pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym. W związku z tym stwierdzono, iż uniemożliwienie oskarżonemu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat będzie wystarczające dla eliminacji niebezpieczeństwa, jakie mógłby stworzyć, kierując takimi właśnie pojazdami. Podstawowym czynnikiem decydującym o określeniu rodzaju i długości czasookresu stosowania zakazu z art. 42 § 2 kk jest ocena stopnia niebezpieczeństwa wiążącego się z uczestnictwem sprawcy w ruchu w charakterze osoby prowadzącej pojazd. Sąd uznał, że w świetle przesłanek z art. 53 kk i art. 42 kk, nie jest niezbędne nałożenie na oskarżonego zakazu surowszego niż trzy lata. Całokształt okoliczności związanych z jego osobą (uprzednia niekaralność) oraz samym popełnionym przez niego czynem (motywacja – jazda po alkohol i stosunkowo wysoki stopień nietrzeźwości) daje jego obraz jako uczestnika ruchu drogowego.

Sąd uznał za zasadne orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (nie ograniczać tegoż zakazu do ruchu lądowego). Oskarżony prowadząc samochód osobowy w stanie nietrzeźwości (1,36 mg/l) w sposób rażąco naruszył zasady bezpieczeństwa na drogach, tym bardziej, że naruszył również nakaz zatrzymanie się. Swoim zachowaniem ujawnił lekceważący i nonszalancki stosunek do obowiązującego w Polsce prawa oraz pokazał, że bezpieczeństwo innych kierujących oraz pozostałych uczestników ruchu drogowego nic dla niego nie znaczy. Zatem w ocenie Sądu, oskarżony z uwagi na swój czyn powinien zostać całkowicie wyeliminowany jako kierowca pojazdów mechanicznych na okres najbliższych 3 lat. W ocenie Sądu trzyletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i tym samym wyeliminowanie oskarżonego z grona kierowców na ten czas będzie dla niego doskonałą okazją do zrozumienia, że jego postępowanie było wysoce naganne i nigdy nie powinno mieć miejsca, uświadomi mu też konieczność przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w przyszłości, w szczególności bezwzględного respektowania najbardziej podstawowej zasady, tj. zasady trzeźwości kierującego pojazdem mechanicznym. Ponadto orzeczony wobec oskarżonego we wskazanym rozmiarze środek karny podziała na oskarżonego wychowawczo, zmuszając go do oceny tego co zrobił oraz wyciągnięcia odpowiednich wniosków na przyszłość, a poza tym skutecznie zniechęci go do popełnienia podobnego przestępstwa w przyszłości.

Podnieść należy, że przy orzekaniu o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd dopuścił się niedopatrzeń i błędnie – wbrew zasadnym ustaleniom oskarżonych z Prokuratorem – orzekł wobec oskarżonego P. K. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, podczas gdy z wniosku o skazanie i protokołu przesłuchania podejrzanego wynika, iż zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych uzgodniony został

przez oskarżonego z oskarżycielem publicznym bez jego ograniczenia do ruchu lądowego. Błąd taki zauważony został przez Sąd już po wydaniu wyroku. Nie mógł być jednak konwalidowany w drodze omyłki.

Na podstawie art. 43 § 3 kk Sąd nakazał oskarżonemu zwrot dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów, jako że dotąd prawo jazdy kat. (...) nie zostało zatrzymane.

Sąd orzekł także wobec oskarżonego, w oparciu o treść art. 43a § 2 kk, świadczenie pieniężne w kwocie 5.000, 00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w przepisie art. 43a § 2 kk. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk, zasądzając od oskarżonego opłatę karną w kwocie 120 złotych obliczoną po myśli art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz obciążając go wydatkami tego postępowania: opłata za kartę karną – 30 zł oraz zryczałtowane wydatki za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i sądowym w łącznej kwocie – 40 zł.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w wyroku.